

N.T.

Αριθμός 6/2007

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

ΣΕ ΤΑΚΤΙΚΗ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές της Α' Σύνοψης:
Ρωύλο Κεδίκογλου, Πρόεδρο του Αρείου Πάγου,
Πολύκαρπο Βούλγαρη, Δημήτριο Λοβέρδο, Δημήτριο
Κυριτσάκη, Αντιπροέδρους, Αχιλλέα Νταφούλη, Ελένη
Μαραμαθά, Δημήτριο Κιτριδίδη, Βασίλειο Ρήγα, Ηρακλή
Κωνσταντινίδη, Μιχαήλ Δέτση, Ρένα Ασημακοπούλου,
Διονύσιο Γιαννακόπουλο, Εμμανουήλ Καλούδη, Αθανάσιο
Θεμέλη, Μάριο-Φώτιο Χατζηπανταζή, Γεώργιο Πετράκη,
Ειρήνη Αθανασίου, Μίμη Γραμματικούδη, Λεωνίδα
Ζερβορμπεάκο, Αλέξανδρο Νικάκη, Χαράλαμπο Ζώη,
Δημήτριο Πατινίδη - Εισηγητή, Χαράλαμπο Παπαηλιού,
Χαράλαμπο Δημάδη, Βασίλειο Κουρκάκη και Ελευθέριο
Νικολόπουλο, Αρεοπαγίτες, (κωλυομένων των λοιπών
Δικαστών της σύνοψης).

Συνήλθε σε δημόσια συνεδρίαση στο κατάστημά του στις 23 Νοεμβρίου 2006, με την παρουσία του Εισαγγελέα του Αρείου Πάγου Γεωργίου Σανιδά και της Γραμματέως Μάρθας Ψαραύτη, για να δικάσει μεταξύ:

Των καλούντων - αναιρεσειόντων : 1. Μη κερδοσκοπικού αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «

», που έχει την έδρα του στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, 2. μη κερδοσκοπικού αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «

», που έχει την έδρα του στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα και 3. μη κερδοσκοπικού αστικού Συνεταιρισμού Περιορισμένης Ευθύνης με την επωνυμία «

» και τον διακριτικό τίτλο « », που έχει την έδρα του στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκαν από τους πληρεξούσιους δικηγόρους τους και

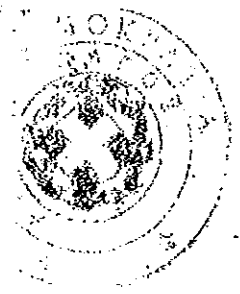
ΠΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισαγγελέας

Της καθής η κλήση - αναιρεσίβλητης : Ανώνυμης εταιρίας με την επωνυμία «

», που εδρεύει στην Αττικής και εκπροσωπείται νόμιμα. Εκπροσωπήθηκε από τους πληρεξούσιους δικηγόρους της και

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 12-4-2001 αίτηση των ήδη αναιρεσιδόντων, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάστηκε με την ασκηθείσα στο ακροατήριο πρόσθετη παρέμβαση του σωματείου με την επωνυμία «

».

Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 10344/2001 οριστική του ίδιου δικαστηρίου και 5560/2003 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζήτησαν οι αναιρεσιδόντες με την από 29 Ιανουαρίου 2004 αίτησή τους.

Στη συνέχεια εκδόθηκε η 1125/2006 απόφαση του Α' Πολιτικού Τμήματος, η οποία παρέπεμψε στην Τακτική Ολομέλεια του Δικαστηρίου τούτου το ζήτημα της συνταγματικότητας ή μη της διάταξης του άρθρου 14 παρ. 4 του ν. 3049/2002 και τους αντίστοιχους, από το άρθρο 559 αριθ. 1 ΚΠολΔ, πρώτο, κατά το πρώτο μέρος του, και τρίτο, κατά τα αντίστοιχα τμήματά τους, καθώς και το δεύτερο, λόγους της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης. Μετά την πιο πάνω απόφαση και την από 20 Ιουλίου 2006 κλήση των ήδη αναιρεσιδόντων, η προκείμενη υπόθεση φέρεται στην Ολομέλεια του Δικαστηρίου τούτου.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Οι πλήρεξούσιοι των διαδίκων ανέπτυξαν προφορικά τους σχετικούς ισχυρισμούς τους και ζήτησαν: οι μεν των αναιρεσιδόντων

την παραδοχή των παραπεμφθέντων λόγων της κρίνόμενης αίτησης αναίρεσης, οι δε της αναιρεσίβλητης την απόρριψή τους και καθένας την καταδίκη του αντιδίκου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

Ο Εισαγγελέας, αφού έλαβε το λόγο από τον Πρόεδρο, πρότεινε την απόρριψη των παραπεμφθέντων λόγων αναίρεσης, ως αβάσιμων.

Κατόπιν αυτών, ο Πρόεδρος έδωσε εκ νέου το λόγο στους πιο πάνω πληρεξουσίου των διαδίκων, οι οποίοι αναφέρθηκαν σε αυτά, που προηγούμενα είχαν αναπτύξει.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

I. Με τη 1125/2006 απόφαση του Α' τμήματος του Αρείου Πάγου, μετά από εκδίκαση και απόρριψη των λοιπών λόγων, παραπέμφθηκαν στην Τακτική Ολομέλεια, σύμφωνα με το άρθρο 563 παρ.2 εδ. 1β και 3 πέρ.β' του ΚΠολΔ, οι από το άρθρο 559 αρ.1 ΚΠολΔ, πρώτος κατά το πρώτο μέρος του και τρίτος, κατά τα αντίστοιχα τμήματά τους, καθώς και ο δεύτερος λόγος αναίρεσης κατά της 5560/2003 αποφάσεως του Εφετείου Αθηνών, γιατί το Τμήμα τούτο του Αρείου Πάγου αρνείται να εφαρμόσει τη διάταξη του άρθρου 14 παρ.4 του ν.3049/2002 ως αντισυνταγματική.

ΕΩΡΗΘΗΚΕ
Ο Εισηγητής

II. Το άρθρο 2 ΑΚ εκφράζει τη γενικότερη αρχή του δικαίου περί μη αναδρομικότητας των νόμων, που αποβλέπει στην κατά το δυνατό βεβαιότητα των δικαιωμάτων ασφάλειας των συναλλαγών και σταθερότητας δικαίου, η οποία (αρχή) όμως δεν κατοχυρώνεται από το Σύνταγμα και έτσι η διάταξη αυτή δεν έχει αυξημένη τυπική

ισχύ. Επομένως ο νομοθέτης δεν εμποδίζεται, κατ' αρχήν, να προσδώσει στο νόμο αναδρομική ισχύ, με μόνο περιορισμό τη μη προσβολή συνταγματικώς προστατευομένων δικαιωμάτων. Στο νόμο μπορεί να δοθεί αναδρομική δύναμη ρητώς ή σιωπηρώς (έμμεσα), όταν δηλαδή από την έννοια και το σκοπό του συνάγεται νομοθετική βούληση περί αναδρομικής ισχύος του, ώστε να ρυθμιστούν και περασμένα γεγονότα ή σχέσεις του παρελθόντος. Εξαιρέσεις από το επιτρεπτό της αναδρομικής ισχύος του νόμου προβλέπονται στο Σύνταγμα από τις διατάξεις των άρθρων 7 παρ.1 και 78 παρ.2 του Συντάγματος. Από την απόλυτη απαγόρευση στο Σύνταγμα της αναδρομικότητας των νόμων που ορίζουν οι συνταγματικές διατάξεις, συνάγεται, ότι στις άλλες περιπτώσεις η αναδρομική ισχύς είναι μεν επιτρεπτή, δεν μπορεί όμως να υπερβεί τα όρια που θέτουν τα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος, καθώς και οι υπερνομοθέτικής ισχύος (άρθρ. 28 παρ.1 του Συντάγματος) διατάξεις των άρθρων 6 παρ.1 της ΕΣΔΑ και 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Κατά το άρθρο 1 παρ.1 του Πρώτου Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την προστασία των δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών, που κυρώθηκε (μαζί με τη Σύμβαση) με το ν.δ. 53/1974 και έχει, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ.1 του Συντάγματος, αυξημένη τυπική ισχύ έναντι των κοινών νόμων «παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθεί.

της ιδιοκτησίας του, ει μη δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους. Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουν το δικαίωμα παντός κράτους, όπως θέση εν ισχύϊ νόμους, ους ήθελε κρίνη αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών, συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον, ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων». Στην κατά τα ανωτέρω προστατευόμενη περιουσία περιλαμβάνονται όχι μόνο τα από το άρθρο 17 του Συντάγματος προστατευόμενα εμπράγματα δικαιώματα αλλά και όλα τα περιουσιακής φύσεως δικαιώματα και τα νομίμως κεκτημένα οικονομικά συμφέροντα, άρα και τα περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα και μάλιστα οι περιουσιακού χαρακτήρα απαιτήσεις, είτε αναγνωρισμένες με δικαστική ή διαιτητική απόφαση, είτε απλώς γεννημένες κατά το εθνικό δίκαιο, εφόσον υπάρχει νόμιμη προσδοκία με βάση το ισχύον πριν από την προσφυγή στο δικαστήριο νομοθετικό καθεστώς ότι μπορούν να ικανοποιηθούν δικαστικά (Ολ.ΑΠ 40/1998). Έτσι, σύμφωνα, με τη ρύθμιση της ως άνω διεθνούς συνθήκης, μέσω της αναδρομικής ισχύος νόμου είναι δυνατόν να επέρχεται απόσβεση ή κατάργηση δικαιωμάτων που έχουν απονεμηθεί με προγενέστερο νόμο, μόνο εφόσον, η κατάργηση ή απόσβεση επιβάλλεται για λόγους γενικότερου κοινωνικού ή δημόσιου συμφέροντος ή ωφελείας, η συνδρομή των οποίων υπόκειται στον έλεγχο των δικαστηρίων, αφού διαφορετικά η έναντι του κοινού

ΞΕΩΡΗΘΗΚΕ
α Εισηγητής

νομοθέτη προστασία των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων θα έμενε χωρίς πρακτικό αποτέλεσμα. Εξάλλου, σύμφωνα με το άρθρο 18 παρ.1 του ν.2121/1993, «με την επιφύλαξη των επομένων παραγράφων επιτρέπεται, χωρίς την άδεια του δημιουργού και χωρίς αμοιβή, η αναπαραγωγή ενός έργου, που έχει νομίμως δημοσιευθεί εφόσον η αναπαραγωγή γίνεται για ιδιωτική χρήση ή χρήση στο πλαίσιο μιας επιχείρησης ή μιας υπηρεσίας ή ενός οργανισμού». Σύμφωνα δε με την αρχική διατύπωση του ίδιου πιο πάνω άρθρου 18 παρ.3 εδ.α-δ, «εάν για την ελεύθερη αναπαραγωγή του έργου χρησιμοποιούνται τεχνικά μέσα, όπως συσκευές εγγραφής ήχου ή εικόνας ή εικόνας και ήχου, μαγνητικές ταινίες,....., φωτοτυπικά μηχανήματα, χαρτί κατάλληλο για φωτοτυπίες ή ηλεκτρονικοί υπολογιστές, οφείλεται εύλογη αμοιβή στο δημιουργό του έργου και σε δικαιούχους συγγενικών δικαιωμάτων. Η αμοιβή ορίζεται σε 6% της αξίας των συσκευών εγγραφής ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας και των μαγνητικών ταινιών ή άλλων υλικών φορέων, 4% της αξίας των φωτοτυπικών συσκευών και του χαρτιού κατάλληλο για φωτοτυπίες και 2% της αξίας των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Σε κάθε περίπτωση, ο υπολογισμός γίνεται κατά την εισαγωγή ή τη διάθεση από το εργοστάσιο ή τη χονδρική ή λιανική πώληση. Η αμοιβή καταβάλλεται από τους παραγωγούς ή τους εισαγωγείς ή τους εμπόρους των αντικειμένων αυτών και σημειώνεται στο τιμολόγιο, εισπράττεται δε από τους οργανισμούς

συλλογικής διαχείρισης, που καλύπτουν εν όλω ή εν μέρει την ενδιαφερόμενη κατηγορία δικαιούχων, οι οποίοι και επιλέγουν τον οφειλέτη. Η αμοιβή που εισπράττεται από την παραγωγή ή την εισαγωγή ή την πώληση φωτοτυπικών μηχανημάτων, χαρτιού κατάλληλου για φωτοτυπίες και ηλεκτρονικών υπολογιστών κατανέμεται εξ ημισείας μεταξύ των πνευματικών δημιουργών και των εκδοτών εντύπων. Η αμοιβή που εισπράττεται από την παραγωγή ή την εισαγωγή ή την πώληση συσκευών εγγραφής και υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας κατανέμεται κατά 55% στους πνευματικούς δημιουργούς, 25% στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και 20% στους παραγωγούς γραμμένων μαγνητικών ταινιών ή άλλων γραμμένων υλικών φορέων ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας. Οι αναγκαίες λεπτομέρειες της καταβολής και της διανομής στις διάφορες κατηγορίες ή υποκατηγορίες της ίδιας κατηγορίας δικαιούχων μπορεί να οριστούν με προεδρικό διάταγμα που εκδίδεται ύστερα από πρόταση του Υπουργού Πολιτισμού». Με το άρθρο 14 παρ.1 του ν.3049/2002, που ισχύει από 10-9-2002, τροποποιήθηκαν οι πιο πάνω διατάξεις του άρθρου 18 παρ.3 του ν.2121/1993 σε δύο κατά βάση σημεία, ήτοι α) γίνεται περιοριστική πλέον απαρίθμηση των τεχνικών μέσων, η χρήση των οποίων δικαιολογεί την καταβολή της εύλογης αμοιβής, στην οποία (απαρίθμηση) δεν συγκαταλέγεται και η χρήση ηλεκτρονικού υπολογιστή για την παραγωγή των πνευματικών δημιουργημάτων και β) καταργήθηκε η λήψη υπόψη της χονδρικής ή λιανικής τιμής

ΩΡΗΘΗΚΕ
Εισηγητής

πώλησης των τεχνικών μέσων, ως βάσης για τον υπολογισμό της οφειλόμενης εύλογης αμοιβής και βάση του υπολογισμού αυτού αποτελεί πλέον αποκλειστικά η τιμή της εισαγωγής ή της διάθεσης από το εργοστάσιο. Περαιτέρω, με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ.4 του ίδιου ως άνω ν. 3049/2002 ορίστηκε ότι «αξιώσεις για την καταβολή αμοιβής σύμφωνα με την αντικαθιστώμενη ως άνω παράγραφο του άρθρου 18 του ν.2121/1993 καταργούνται. Η παρούσα διάταξη δεν αφορά αξιώσεις οι οποίες έχουν επιδικασθεί τελεσίδικα με δικαστικές αποφάσεις». Με την παρ.33 α άρθρου 10 του ν.3207/2003 διευκρινίσθηκε ότι «οι ρυθμίσεις της παραγράφου 4 του άρθρου 14 του ν.3049/2002 αφορούν μόνο τις αξιώσεις που έχουν σχέση με τεχνικά μέσα τα οποία δεν περιλαμβάνονται στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 18 παρ.3 του ν.2121/1993, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 14 παρ.1 του ν.3049/2002», δηλαδή ότι η ανωτέρω κατάργηση δεν αφορά τα ψηφιακά μέσα αντιγραφής και αναπαραγωγής των ηλεκτρονικών υπολογιστών, ήτοι τα μέρη τους εκείνα για τα οποία οφείλεται και σήμερα αμοιβή στους δικαιούχους πνευματικών δικαιωμάτων και ότι τα αναλογούντα στα μέσα αυτά δικαιώματα, αφού ο ν.2121/1993 τα αναγνώρισε, μπορούν ακωλύτως να διεκδικηθούν. // Όμως οι καταργούμενες με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ.4 του ν.3049/2002 ενοχικές αξιώσεις των δημιουργών έργων λόγου, εικαστικών τεχνών και φωτογραφίας εμπίπτουν, κατά τα προεκτεθέντα, στην έννοια του όρου «περιουσία» του

Από εσλ

άρθρου 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, καθώς και στην έννοια του όρου «ιδιοκτησία» του άρθρου 17 του Συντάγματος. Ήταν δε οι αξιώσεις αυτές γεννημένες κατά το χρόνο έναρξης της ισχύος του πιο πάνω ν.3049/2002, αφού σύμφωνα με το αρχικό άρθρο 18 παρ.3 του ν.2121/1993, οι αξιώσεις αυτές γεννώνται ευθέως από το νόμο κατά το χρόνο της εισαγωγής ή της διάθεσης από το εργοστάσιο ή της χονδρικής ή λιανικής πώλησης των μηχανημάτων, χωρίς να εξαρτώνται από όρους, αιρέσεις ή προθεσμίες, η γέννηση δε των αξιώσεων αυτών ήταν ανεξάρτητη και από την έκδοση ή μη του προεδρικού διατάγματος, τη δυνατότητα της έκδοσης του οποίου και μόνο για τη ρύθμιση λεπτομερειών για την καταβολή και τη διανομή στις διάφορες κατηγορίες ή υποκατηγορίες δικαιούχων, προέβλεπε η ίδια διάταξη της παραγράφου 3 του άρθρου 18 του ν.2121/1993, όπως αυτή είχε πριν τροποποιηθεί, κατά τα προεκτεθέντα. Υπήρχε δε νόμιμη προσδοκία, με βάση το ισχύον πριν από τον πιο πάνω ν. 3049/2002 νομοθετικό καθεστώς, ότι οι προαναφερόμενες αξιώσεις μπορούσαν να ικανοποιηθούν δικαστικά. Συνεπώς, η αναδρομική κατάργηση των πιο πάνω ενοχικών αξιώσεων, δηλαδή η διάταξη του άρθρου 14 παρ.4 του ν.3049/2002 είναι αντίθετη με τα άρθρα 4 και 17 του Συντάγματος και με το άρθρο 1 του Πρώτου Προσθέτου Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, καθώς δεν τηρήθηκαν οι όροι που τάσσουν οι διατάξεις αυτές για τη νόμιμη στέρηση των περιουσιακών αυτών δικαιωμάτων (πλήρης προηγούμενη αποζημίωση, ύπαρξη

ΩΡΗΘΗΚΕ
Εισηγητής

Jm

δημοσίου συμφέροντος ή ωφέλειας). Ειδικότερα, με την πιο πάνω αναδρομική κατάργηση εξυπηρετείται μόνο το ιδιωτικό συμφέρον εκείνων των κατά νόμο υπευθύνων, οι οποίοι δεν είχαν εκπληρώσει τις υποχρεώσεις τους των προηγούμενων ετών. Επομένως από την κατάργηση αυτή δεν εξυπηρετείται κάποια δραστηριότητα του Κράτους και δεν επηρεάζεται αρνητικά η οικονομική κατάσταση της χώρας και συνακόλουθα δεν συντρέχει δημόσια ωφέλεια, αναφορά της οποίας ούτε καν περιέχεται στο πιο πάνω ν.3049/2002, αλλ'ούτε, βέβαια, η πληρωμή των οφειλόμενων, βάσει του προηγούμενου νομοθετικού καθεστώτος, αμοιβών, ενεργεί ως φορολογική επιβάρυνση των υποχρέων. Στην προκειμένη περίπτωση οι αναιρεσείοντες Οργανισμοί Συλλογικής Διαχείρισης, με την από 12-4-2001 αίτησή τους στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών, ζήτησαν βάσει της παρ.6 του άρθρου 18 του ν.2121/1993, η οποία προστέθηκε σ'αυτό με το άρθρο 3 του ν.2435/1996, να υποχρεωθεί η αναιρεσίβλητη εταιρεία, που εμπορεύεται τεχνικά μέσα αναπαραγωγής έργων, να υποβάλλει στον Οργανισμό Πνευματικής Ιδιοκτησίας (ΟΠΙ), λόγω άρνησης εκουσίας συμμόρφωσής της, την αναφερόμενη στην παρ.4 του άρθρου 18 ν.2121/1993, η οποία, επίσης προστέθηκε σ'αυτό με το άρθρο 3 ν.2435/1996, υπεύθυνη δήλωση, στην οποία να αναφέρει, μεταξύ άλλων, τη συνολική αξία των πωληθέντων από αυτή χονδρικώς ηλεκτρονικών υπολογιστών κατά το χρονικό διάστημα από 4-3-1993 έως και την άσκηση της αίτησης αυτής. Το Εφετείο, όπως

Μ.Κ.Π. Ε.Α.Π.

προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφασή του, απέρριψε την αίτηση ως μη νόμιμη, με την αιτιολογία ότι οι αντίστοιχες αξιώσεις των δημιουργών έργων του προαναφερόμενου χρονικού διαστήματος, για την καταβολή αμοιβής, έναντι της καθής αναιρεσίβλητης εταιρείας, έχουν καταργηθεί με τη διάταξη του άρθρου 14 παρ.4 του, μετά την άσκηση της αίτησης και την έκδοση της εκκαλούμενης απόφασης 10344/2001, που δέχθηκε την αίτηση, δημοσιευθέντος ν.3049/2002, την οποία έκρινε ως συνταγματική και μη προσκρούουσα στο άρθρο 1 του Πρώτου (Πρόσθετου) Πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ. Με την κρίση του αυτή το Εφετείο παραβίασε τις ουσιαστικού δικαίου διατάξεις του άρθρου 17 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του πιο πάνω Πρωτοκόλλου, αφού παρά τις διατάξεις αυτές και χωρίς τη συνδρομή κάποιου λόγου δημοσίου συμφέροντος ή ωφέλειας, η προαναφερόμενη διάταξη του άρθρου 14 παρ.4 του ν.3049/2002 καταργεί περιουσιακά ενοχικά δικαιώματα κατά το μέτρο που τα δικαιώματα αυτά έχουν ήδη γεννηθεί. Κατά συνέπεια οι παραπεμφθέντες στην Τακτική Ολομέλεια του Αρείου Πάγου λόγοι αναιρέσεως από το άρθρο 559 αρ.1 ΚΠολΔ πρέπει να κριθούν ως βάσιμοι.

III. Μετά τα παραπάνω, πρέπει να αναιρεθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, να παραπεμφθεί η υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, αφού είναι δυνατή η σύνθεσή του από άλλους δικαστές (άρθρο 580 παρ.3 (ΚΠολΔ) και να καταδικασθεί η αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσειόντων (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Αναιρεί τη με αριθμό 5560/2003 απόφαση του Εφετείου Αθηνών.

Παραπέμπει την υπόθεση για περαιτέρω εκδίκαση στο ίδιο Εφετείο, που θα συγκροτηθεί από άλλους δικαστές. **ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ**

Καταδικάζει την αναιρεσίβλητη στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσειόντων, που ορίζει σε δύο χιλιάδες διακόσια (2200) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα την 1 Φεβρουαρίου 2007.

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο στις 19 Απριλίου 2007.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

